

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета

№ 25 (50)

14 жовтня 2017 року

РАЗОМ – МИ СИЛА

Козацтво – коріння української державності

Спочатку ми заглибимося в історію, та розберемо складові цих свят. В Україні немає важливішого чинника, який би був і центром, і перехрестям, і змістом переважної більшості соціальних процесів, та важливішого компонента національної й територіальної консолідації, ніж козацтво. Саме цей феномен сприяв виробленню такого способу життя українського етносу, який допоміг йому вижити в умовах не тільки відсутності власної держави, але й за часів тотального знищення всього національного, самобутнього. За останні три з половиною століття український народ тричі піднімався на боротьбу за встановлення державної незалежності.

Перший потужний спалах відродження власної державності припав на добу Козаччини. Друга спроба створити державу за козацькими традиціями демократизму і рівності робилася в період революційних змагань 1917–1920 рр. Третя – вже в наш час.

Наприкінці 80-х рр. ХХ ст. інтерес до свого минулого та генетична пам'ять поряд з активізацією політичного життя в Україні спричинили виникнення козацьких громадських утворень. В Україні зареєстровано близько десятка всеукраїнських громадських організацій українського козацтва та більш ніж п'ятсот обласних, районних, міських і сільських козацьких утворень. Серед них: «Українське козацтво» (1991), «Спілка козацьких організацій України» (1999), «Козацтво України» (2001), «Об'єднане козацтво України» (2003) та ін. У своїх лавах вони нараховують майже 200 тисяч осіб.

Саме в цей день, 14 жовтня, українські козаки обирали собі кошового отамана, який і став Днем українського козацтва. Отже ще з давніх давен козак в Україні є її захисником. Виходячи з цього, з 1999 року День козацтва – державне свято.

День захисника України: історія свята

У 2014 році Україна назавжди відмовилася від святкування радянського «Дня захисника Вітчизни» 23 лютого. Мужність і героїзм українських воїнів вшановують 14 жовтня, у День захисника України.

Звичайно, всі ми давно звикли, що чоловічий день ми відзначаємо в лютому, а жіночий у березні. Якщо додати до цього ще День святого Валентина, то вийде взагалі повна гармонія.

День захисника України – досить нове свято, яке ми вперше відзначили тільки в 2015 році. Раніше всіх чоловіків вітали 23 лютого в День захисника Вітчизни, але всі чудово знають, чому ми змінили дату цього свята.

Наше, українське свято виникло на фоні посилення у суспільстві ідеї декомунізації та військової агресії Росії на Донбасі та в Криму. Тому через те, що Росія нав'язала нам неоголошену гібридну війну, всі ми розуміємо, що відзначати чоловічий день України у річницю створення Червоної армії, як мінімум, нерозумно.

Враховуючи запит та вимоги суспільства, Президент України Петро Порошенко своїм Указом від 14 жовтня 2014 року встановив цей день державним святом – Днем захисника України.

– Україна ніколи не буде відзначати це свято за військово-історичним календарем сусідньої країни. Ми будемо вшановувати захисників своєї

В світі немає нічого постійного та вічного, однак незмінним та вічним є тільки Господь Бог, Він однаковий завжди: вчора, сьогодні, завтра і навіки. І на землі все тече, все змінюється. Ще не так давно ми жили в СРСР, а з 1991 року, дякувати Богу – вже в незалежній Україні. Разом з Союзом у небуття відійшли й радянські свята. Одне з них – день Радянської Армії, яке відзначалось 23 лютого. І на цьому все, дискусії кінець – немає такої країни, тому і немає такої армії. Та це колишнє для нас свято й нині відзначає Росія – країна, яка віроломно напала на Україну. Тому ми не можемо і ніколи вже не будемо вшановувати свята окупанта та агресора. У нас є своя історія, і саме тому 14 жовтня в Україні відзначають День захисника України, День Українського козацтва та День створення УПА – Української повстанської армії. Офіційно цей день є державним вихідним.

Батьківщини, а не чужої, – заявив того року під час святкування Дня Незалежності глава держави.

Разом з тим цим Указом він скасував святкування Дня захисника Вітчизни 23 лютого, який в СРСР був Днем Радянської армії та військово-морського флоту. А пізніше президент виступив з ініціативою зробити цей день вихідним. І з 2015 року День захисника України оголошено вихідним.

А «День захисника Вітчизни» 23 лютого залишився святом тільки у невизнаному Придністров'ї, Росії, Білорусі, Таджикистані та Киргизії. До речі, якось в білоруських магазинах до 23 лютого з'явилися консервовані чоловічі шкарпетки – досить «оригінальний» подарунок.

Кого вітати у цей святковий день

Навряд чи це свято можна назвати «День чоловіків» і вітати з ним абсолютно всіх, даруючи своїм дітям шкарпетки. Враховуючи те, що зараз відбувається на Донбасі, це свято можна назвати саме Днем захисників нашої країни, які воюють з окупантами. Тому, в День захисника України нам варто привітати всіх знайомих і незнайомих військових, вони дійсно

цього заслужили. І не тільки чоловіків, а й наших відважних жінок, що воюють за цілісність країни.

До того ж в Україні відбулося ще одне велике примирненя. З 2005 року в нашій державі офіційно святкуються річниця створення УПА. З 2015 року воїни УПА мають статус борців за незалежність України у ХХ столітті. Боротьба Української повстанської армії – складова Українського визвольного руху 1920–1950 років.

Тож після того, як ми пройшли такий історичний екскурс, стає абсолютно зрозумілим, чому нам треба святкувати свої свята, а не окупанта! Тому 23 лютого залишаємо позаду – це не свято України. Нам, дорослим, треба це усвідомити та навчати цьому своїх дітей. Ветерани-воїни АТО – ось хто має бути серед запрошених гостей 14 жовтня у школах, і про це мають подбати їх директори. Вони, сучасні герої, справжні українські козаки-захисники держави – наша гордість.

**Зі святом тебе, український народ –
Днем захисника України!
Слава Україні, Героям слава!**

Андрій ОВЕРЧЕНКО

Жінка, яка вражає: перетворення школи та автостанції у селі

Коли я приїхала у Цебрикове Великомихайлівського району маршруткою і вийшла біля автобусної станції на центральній площі селища, мимоволі звернула увагу на саму будівлю автостанції. Донедавна ця споруда була сірою та непоказною, яка всім своїм виглядом благала, щоб звернули на неї увагу.

Оновлена автостанція

Зараз же це відремонтована, чепурненька, світла споруда, навколо покладена тротуарна плитка, посаджені квіти, поставлені лавки для пасажирів. Все зроблено з турботою про людей, як і має бути, адже автостанція це візитка будь-якого міста або селища, куди стікаються всі пасажирські потоки.

Вийшла в середину і запитала дозволу подивитися. Склалось враження, що потрапила не в службове приміщення, а в затишну, з досить таки позитивною енергетикою, вітальню гостинної господарки.

Саме так воно і є. Водій, після того, як приїде з рейсу, може тут в затишній обстановці відпочити і в перервах між рейсами випити чашку кави або запашного чаю.

Після того, як познайомилась та розговорилась, з'ясувалось, що ремонт цієї автостанції пані Людмила, яка є касиром, зробила за свій кошт та допомогою автотранспортного підприємства, в якому вона працює.

Мимоволі я стала свідком, що за наш час спілкування до неї звертались не лише пасажирі, яким необхідно було придбати квиток на автобусний маршрут, а й пересічні громадяни, яким необхідно було вирішити свої власні питання. Відмови нікому не було.

Під час зустрічі зі своєю знайомою, до якої я приїхала, в розмові вона запитала, чи звернула я увагу на автостанцію? Чи пам'ятаю якою вона була? На ствердну відповідь, вона сказала, що це все заслуга нашої Людмили.

Зайнтригувало! І годі мені захотілось поцікавитись, а що ще є в скарбничці добрих справ у пані Людмили? Довелось, як то кажуть, піти в люди!

І ось! В цьому році деякі пайщики вирішили розірвати договір з місцевим ТОВ «Агропереробка» та передати свої паї іншому сільгоспвиробнику. Але тут не все так сталося, як гадалось! Керівництво вищезгаданого товариства вирішило наказати непокірних і не видати їм зароблене на їхні паї. І тут для встановлення справедливості не обійшлося без Людмили Петрівни, її батька Анастасієнка П.К. та інших членів ініціативної групи: Стельмах В.Л., Гапчук В.Д., Ящишиної Н.П., Чичкан М.М., Скиби В.В.

Результат запеклої боротьби — перемога! Люди добились повернення своїх паїв і заробленої на них

На фото: Людмила ЦИКТОР, громадський активіст (с. Цебрикове Великомихайлівського району)

сільгосппродукції. Головне, якщо ти відчуваєш свою правоту, не бійся — борись за своє і ти переможеш!

Ідемо далі!

Автобусний маршрут «Привільне — Одеса», який і досі функціонує, обслуговуючи місцевих жителів сіл Привільне, Вишневого, селища Цебрикове, сіл Мале Цебрикове, Цибулівки, відкритий завдяки саме Людмилі Циктор. Можливо, про це мало хто знає, і мало хто вже й пам'ятає, але це саме так.

Шкільні перетворення

Згадавши про те, що колись при розмові зі знайомими, мені порадили відвідати Переп'ятівську школу, тобто Цебриківську ЗОШ І-ІІ ступенів, в якій в свій час я була неодноразово, відправилась туди! Сказати, що я була вражена — це мало сказати!

При розмові з директором школи Надією Федорівною Тушич, з'ясувалось, що всі зміни щодо благоустрою території школи — це пряма заслуга Людмили Петрівни. Це зараз вона з усміхом згадує, як за день до початку нового навчального року Людмила пригнала техніку на подвір'я школи. Почали використовувати дерева і всі паростки, які там росли. Але тоді

вона була в шоці, побачивши серед двору таку вирву, що склалось враження, що на цьому місці має бути не квітник, а басейн. Але, як за помахом чарівної палички на ранок, коли мала проводитись урочиста лінійка, все було засипано та сплановано. Робота продовжувалась вже потім. В цьому ж році школа зайняла перше місце в фотоконкурсі районної газети «Єдність» — «Розквітай, мій рідний край!» завдяки квітучому шкільному подвір'ю. Шкода, що я не потрапила сюди весною або літом, коли квітники буяли цвітом.

Такі потрібні справи

До речі, керівництво школи змінилось теж за ініціативи Людмили та підтримки батьків і, як ми бачимо, на краще.

В скарбничці добрих справ Людмили і спонсорська допомога дитячому садочку «Вербичка» (пральна машина, ксерокс, килим в групу, іграшки), і дооблаштування дитячого майданчика пісочницею, лавочками, урнами для сміття; завжди намагалась і намагається підтримувати порядок на своєму окрузі; бере участь також і в житті церкви.

Вечір любові та шани, присвячений восьмидесятиріччю найулюбленішої вчительки — Христофоровій Ромі Петрівні, організований Людмилію, який відбувся в селищному будинку культури завдяки концертній програмі місцевих самодіяльних артистів та учнів школи, розчулив вчительку до сліз. На нього зібрались вдячні учні вчительки багатьох її випусків. Після концерту, як за звичай, був накритий святковий стіл.

Людмила Петрівна Циктор корінна цебриківчанка, яка з молоком своєї матері, простої колгоспниці Валентини Степанівни, увірвала в себе і любов до рідного краю, до свого рідного села і до людей, які тут проживають. Людина з доброю душею та люблячим серцем, яка небайдужа до чужого горя та біди.

Словесний портрет

Педагог (за освітою), підприємець, касир — це трудовий шлях Людмили.

Зі слів односельчан, вимальовується портрет пані Людмили, як чудової матері, яка всю свою душу вкладає в своїх дітей, а в неї їх троє: найменша донька та двоє синів. Це ділова цілеспрямована людина, людина слова. Якщо вона пообіцяла — зробить. Якщо береться за якусь справу — доведе до кінця. Людина, яка прагне змін і в неї це виходить, працюючи лише на покращення. Чесна та нестерпима до несправедливості.

Вона дякує Господу Богу за те, що Він їй дає, а випробовування, які Він їй посилає, вона долає їх і ще більше загартовується та міцніє.

Це жінка, яка вражає! Саме на таких людях — самовідданих, відчайдушних, готових до самопожертви — і тримається наша країна.

Людмила КРУГЛОВА

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ

Роздільна розгубилася: чи вирішить такі проблеми децентралізація?

Як повідомляла «Народна думка», 29 серпня на сесії Роздільнянської міської ради було прийнято звернення до шести (Понятівська, Старостинська, Кам'янська, Кошарська, Яковлівська, Степанівська) сільських рад про об'єднання та створення об'єднаної Роздільнянської міської територіальної громади.

Вагання та роздуми без належної інформації

Майже місяць точаться розмови серед керівників рад, а громадяни стають заручниками їх амбіцій чи нерозуміння. Ніхто із громадян (делегатів груп) не поїхав до вже існуючих об'єднаних громад, не поспілкувався, не вивчив досвід і, власне, не переконався у перевагах життєзабезпечення. Натомість переважна більшість людей залишається у інформаційному вакуумі, воліє нічого не змінювати, як кажуть «Аби не гірше», і кивають на когось, звинувачуючи у негараздах усіх — та не себе.

Звісно, що основну роль тут відіграє консервативна позиція сільських голів, аби зберегти своє «царювання» як можна довше, хоча б на одну ніч.

В цьому твердженні є багато заперечень, мовляв, працюють вони важко, цілодобово та без вихідних. Можливо. Та коли подумують, що треба переобиратися на старосту із значно меншими повноваженнями, коли треба буде потім крутитися, щось робити аби хоч кошти освоїти, ефективно використовувати землю, а не так, як зараз, маючи власні та непідконтрольні клаптики землі, отримуючи із цього додаткові власні доходи, попри ще неконтрольовані заробітні платні, не може ніяк і не хоче їх позбутися. Не вірите? Та ж гарантовані державою 2 га землі учасникам АТО скільки не отримали через ніби-то відсутність землі? Разом з тим сільські голови і їх посіпаки на місцях щорічно орендують додатково розорених, не вклю-

На фото: Валерій ШОВКАЛЮК, міський голова м.Роздільна

чених свого часу вільних земель понад 50%, а це щонайменше 100 — 250 га.

Неправдиві аргументи

Наразі, із 6 тільки Степанівська та Старостинська громади обговорюють та ще вагаються об'єднуватися. Решта (Кошарська, Понятівська, Яковлівська,

Кам'янська) категорично проти. Однак, не вірю, що громади, впевнений — це позиція сільських голів. Аргументи вишукуються різні: колись об'єднувались колгоспи і нічого з того не вийшло, звідки візьмуться анонсовані додаткові кошти, якщо немає додаткових джерел їх надходження із виробництва, знову ж таки залишаються у попередньому вигляді і статусі районна рада та районна державна адміністрація тощо.

Ось що із цього приводу думає голова районної ради Фелікс Сігал:

«В об'єднаній громаді нема економічної та соціальної перспективи. Соціально-економічний уклад склався століттями, починаючи з часів царської губернії. Порушуючи ці складені зв'язки, ми знову отримаємо ефект 90-х, як при розпаді Радянського Союзу. Ми це вже переживали. На даний час існує диспаритет між працездатним населенням, яке складає лише до 35%, та пенсіонерами.

Крім того громадяни в більшості шукають роботу в обласному центрі і об'єднання громад не вирішує цієї проблеми, а лише її ускладнює. Доходи на душу населення складатимуть менше двох гривень на рік. А як утримувати дитячі садки, школи та іншу інфраструктуру? Сьогодні більшість витрат покривається за рахунок районного бюджету і левова частка — на чотири міських школи. Об'єднаний бюджет громад навіть частково не спроможний покрити витрати на одні лише школи в об'єднаній громаді».

Йому апелює ініціатор об'єднання чинний міський голова Шовкалюк В.О.:

«Так що поки буде залишатися принцип добровільності — об'єднання не буде, адже щоб мужик перехрестився треба, щоб грим грянув. Наше суспільство не розвивається за принципами Магдебурського права, тобто з низу до гори, а навпаки. Наші дії завжди залежали від рішення князя, царя, попа, пана, барина. На жаль».

Та ми чудово знаємо, що корист від об'єднань демонструє чимало громад. Все залежить лише від бажання людей відповідати за свою землю та вкладати в нею свою працю і торботу.

Андрій ЗМІЛОВСЬКИЙ

Воспоминания прошлого и новые реалии

— Иван Максимович, как живется вам, как сельскому голове, и вашим односельчанам на государственной границе?

— Сейчас есть уже с чем сопоставить, например, с прошлым периодом до 1991 года. Здесь раньше были все дачные участки, у нас жили горожане, которые ездили к себе в город на работу.

— В город Тирасполь?

— Да, у нас именно его, а не Одессу, называют городом. Там был плодоконсервный завод, знаменитый на весь Советский Союз ХБК — хлопчатобумажный комбинат, много других предприятий. Раньше, практически, половина взрослого населения работали там, где и учились их дети. И если сравнить эти периоды, то, очевидно, что граница нам создает сложности даже в семейном общении. Вот у меня и у других людей абсолютно в каждом доме родственники первого поколения находятся по разные стороны. Бывает так, что мама здесь, а дети там, или наоборот, или сестра, брат. А сейчас, когда нужно пересекать границу, есть уже определенные трудности. Если раньше можно было беспрепятственно перевозить продукты, например, зарезать свинью и отвезти родственникам, то сейчас, из-за границы, это уже сделать сложно.

— Это так выглядит с точки зрения обывателя. Но так как вы представляете власть, то, безусловно, мыслите, как государственный человек. Какая сегодня обстановка в селе, и как сегодня люди смотрят на нынешнюю ситуацию?

— Люди смиряются, свыкаются, стали более законопослушными. До того, когда в 1992 году у нас организовали пограничный пункт пропуска, то отсюда тянули все, что можно, особенно горожане, и даже воровали — есть то хотят. В колхозах — скот, у людей, а особенно у дачников, которые приехали и что-то посадили, например, помидоры. Как только овощи поспели, то некоторые люди их воровали и на следующее утро уже продавали на базаре.

А сейчас — погранзастава, благодаря которой мы чувствуем себя защищенными, все под контролем. Сомнительная большая грузовая машина уже не проедет и воришки тоже. У пограничников стоят дозоры, есть тепловизоры, и мы чувствуем, что ситуация управляемая ими. К нам даже полиция редко появляется, приезжает на оформление преступления.

Вот так благодаря пограничникам люди стали законопослушными. От этого факта никуда не денешься, все уже свершилось, и надо жить по законам Украины. В районном центре Великая Михайловка эти новшества не так заметны, а здесь чувствуется, ведь у нас свои особенности. Но все мы граждане Украины, и должны уважать свою страну, и ее государственную границу.

Жизнь села: бюджет, школа, работа на земле

— Скажите, сколько проживает людей на территории сельского совета и какие категории? Есть ли школа, детский сад?

— В нашем сельском совете три населенных пункта: Словяносербка, Антоно-Ковач и Олег, в которых зарегистрировано 800 человек. В 1975 году в Олеге закрыли школу, а где-то в 1986-1988-м годах убрали ферму, и село стало вымирать.

Еще в 1975 году, к примеру, в Антоно-Коваче было 125 жителей, и 40 детей училось в начальной школе. А вот в Олеге сейчас 12 граждан Украины. В свое время там были дачи, вот туда и приезжают люди с Приднестровья. В основном у нас живут пенсионеры, работающих около 100 человек. В детском саду — 18, а в школе 67 детей.

На фото: школа и детская площадка в с. Словяносербка

— Как это отображается на бюджете сельсовета и его доходной части?

— Все зависит от главного фактора — наличия земель. В нашем сельском совете основной доход, точнее, единственный — это плата за аренду земли. Сегодня эта сумма составляет 1 млн. 200 тыс. грн., но сейчас будем уточнять, есть ли перевыполнение. Я сам за этим пристально слежу. Это профессиональная привычка, еще с тех времен, когда работал начальником налоговой инспекции.

— У вас красивая школа...

— Есть у нас УВК — учебно-воспитательный комплекс и детский садик. Школа, действительно, красивая, многие городские позавидуют. Но, к сожалению, детей в ней мало.

Государственная граница, которая отделила и объединила нас

Село Словяносербка Великомихайловского района находится непосредственно на государственной границе Украины. Стоя возле сельского совета и школы, видишь перед собой невооруженным глазом Молдову, ее часть — столицу непризнанного Приднестровья — Тирасполь, чуть правее — Бендеры. До 1991 года для нас это были просто соседние города, а сейчас — чужая страна с другой жизнью, с которой нас уже разделяет государственная граница Украины. Иван БАТУРИН — сельский голова Словяносербского сельского совета. Он, как и должно быть, здесь самый главный, ведь должность обязывает. И от его работы зависит многое: как живут люди на границе, взаимодействие с пограничниками, реализация планов развития села.

На фото: Иван БАТУРИН, Словяносербский сельский голова

— Но, это уже вопрос к молодежи...

— Именно к ним, но я не виноват, я стараюсь (смеется — ред.). Но вопреки всем трудностям, знаниями, которые получают выпускники нашей школы, мы гордимся. К примеру, скажу по своим детям: дочь закончила одесский Нархоз, работала менеджером в банке, сын — харьковский юрист, служит в СБУ. Еще у одной нашей коллеги — сын кандидат наук, в университете преподает — это все наши выходцы, и большинство детей так учатся.

— Знания дети получают отличные, а как потом с работой?

— Да, знания хорошие дают, но трудоустроить выпускников потом нет возможности. У нас работают три крупных сельхозпредприятия, территория обрабатываемой земли — 3,5 тыс. га. Распределяется она таким образом: ООО «Сербское» — 1,5 тыс. га, с/х «Джерело» — 1 тыс. га и «Интерцентр люкс» — 500 га, а остальные земли под социальной сферой и т.д. На этих предприятиях работает по 12-20 человек. Если раньше у нас были комбайны «Нива», которые убирали 5 га в день, то сейчас аграрии приобрели «Лексионны» и «Джондиры», которые обрабатывают по 50 га в день, и лишние люди им не нужны.

Цены на жилье и ближайшая перспектива

— Какова перспектива ваших сел на ближайших 3-5 лет?

— Мы все делаем, чтобы в селе было не хуже, чем в городе. У нас есть школа, клуб, где сделали идеальный ремонт, сельсовет, медпункт, садик, газ, вода круглогодично, автобусное сообщение: один раз в район и в Тирасполь два раза в день, интернет, два мобильных оператора: Киевстар и МТС, по большому счету — не хуже, чем в городе. То, что еще недавно было для нас перспективой, сегодня уже реальность. Но сделать надо еще больше.

— То есть со своими коллегами вы реализовали все по максимуму. Как вы считаете, есть еще то, что государство пока не сделало, но должно было сделать?

— Я думаю, единственное, что нужно от государства — это дороги. Может быть, тогда все было бы по-другому. Потому что сейчас у нас в селе, практически, через дом, у каждого есть транспортное средство.

— Полагаете, если будут дороги, тогда люди будут здесь оставаться?

— Ну, конечно, зачем платить 5-10 тыс. грн. в месяц в Одессе за аренду квартиры, если имея хорошую машину, можно ездить на работу здесь на месте. Тем более, что у нас продаются дома, цены — от одной гривны и выше.

— Можно сказать, что недорого. А вот за хороший дом сколько надо отдать?

— Средний — стоит 4 тыс. долл, он, правда, не совсем «молодой», ему лет 50, но там есть газ, вода, гараж, канализация. Это нормальный, ухоженный, хозяйский дом, площадь — не меньше 100 кв. м, есть летняя кухня и приусадебный участок 25 соток. И если взвесить все «за» и «против», то совершенно очевидно, что 4 тыс. долл. — это не такие большие деньги, которые можно собрать, и приобрести молодежи такое жилье, жить в нем и быть полноценным хозяином.

Распаевание земли — запас пока еще есть

— Вернемся к самому важному вопросу — земельному. У вас уже все земли распаеваны?

— Я расскажу предысторию этого процесса. Когда начали распаевку колхозов в 1996 году, я предлагал тогдашнему главе администрации района Токмилову

свой вариант. Говорю: «Николай Филиппович, мы должны земли запаса или земли резерва отвести для пограничной полосы». Но ко мне не прислушались, а в ответ прозвучало: «Что ты начинаешь, у нас будут прозрачные границы как в Европе». В итоге ситуация такова: у многих собственников земли проблема в том, что землю распаевали впритык к государственной границе, а это 49 паев, по которым прорыли ров.

— А в пае сколько земли?

— 6 га, ров прорыли не полностью, но почти 20 м заняли, не спросив согласия владельцев. Мы понимаем, что в стране сложная экономическая и политическая ситуация, идет война, но никто ничего не делает. Хорошо, что есть земли запаса или резерва, позволяющие государству не тратить деньги на компенсацию. Значит, нужно провести замену земель тем людям, у которых ее, фактически, отобрали. Государству необходимо людям сказать честно: «Мы у вас заняли 20 соток, вам их отдадут, но в другом месте, и вы ничего не потеряете». Конечно, поле получится разорванным, но государство не потратит деньги на выкуп. При этом укрепит границу, проведет все коммуникации, и все будет законно.

— Вы эту мысль куда-то доносили?

— Ну, конечно, комиссии по демаркации уже были, и они должны этот вопрос дальше двигать. Но вышестоящее руководство нашей погранзаставы находится в Подольске. В конце 90-х — начале 2000-х годов мы выделяли землю под строительство погранзаставы, но до сих пор на нее не оформлены в полной мере правоустанавливающие документы. Всего там 5 га, из которых документально узаконены только 32 сотки. Нам пишут письма, чтобы освободить их от оплаты. Но ведь они содержатся за счет бюджета. Я могу это сделать только при наличии соответствующих правоустанавливающих документов.

Работа и отношение высших органов власти

— Это недоработка госорганов?

— Нет, скорее всего, руководства пограничной службы, которому у каждый год пишу письма: «Приведите в соответствующее состояние правоустанавливающие документы на землю, в этом нет никаких сложностей». А там, как оказалось, работает много юмористов: один раз они поиздевались надо мной и прислали прапорщика. Но если полковник не может разобрататься с земельными вопросами в данной ситуации, то разве сможет их одолеть прапорщик? Поэтому вопрос до сих пор открытый: за 4 ДОСа (дома офицерского состава — ред.) никто не платит, один ДОС рухнет.

И раз уже вложено немало денег в обустройство погранзаставы, неужели так проблематично привести в соответствие документы?! И я буду требовать тогда лишь соблюдение санитарного порядка. А у кого сейчас требовать, если человек живет там временно, а возле пункта пропуска заросли сорняков?

Сейчас, правда, пришел новый начальник заставы — хороший парень, «завзятый» такой, молодец. Родом с западной Украины, очень требовательный и к себе, и к подчиненным, и порядок при нем гораздо улучшился.

А еще мы для участников АТО зарезервировали землю, и есть еще, где-то гектар 20, которые не выкупили или не передали в собственность. Но если это произойдет, то потом, хотим мы этого или не хотим, надо будет выкупать ее у людей. Бесплатно назад мы землю уже не заберем, надо будет компенсация, так предусматривает законодательство, земельный кодекс.

— Что бы вы пожелали нашему правительству и украинскому народу?

— Народу — терпения, и в перспективе у нас будет благополучие, а правительству — пожеланий много. Но, если одним словом сказать — разума. А мы пока еще потеряем.

Владислав ОЗАРНСКИЙ

А що ж із землею

та «Лексусами»?

Останнім часом вкотре авантюрно порушується питання про якість звернення до органів центральної влади в Україні про заборону ринку землі сільськогосподарського призначення. Весь час апелюється до того, що хтось силою змусить сьогоднішніх землевласників продати свої земельні паї. Буцїмто землю скуплять, а всі решта будуть батракувати. Ні. Ведеться мова не просто про продаж землі, а про необхідність проведення земельної реформи.

Поспішне рішення

Але спершу подивимось, що відбувається від початку розпаювання. Рішення про це було прийнято Указом Президента поспішно, без широкого обговорення і вже потім супроводжувалося низкою законів. Таке розпаювання не врахувало багато проблем і не менше залишило білих плям. На тлі цього зараз розводяться спекуляції, маніпуляції і таке інше.

Тоді відразу спритні ділки за безцінь фактично заволоділи землею зазначеної категорії, і замість того, щоб розвивати село, його інфраструктуру, великогабаритною технікою почали нищити останні радянські автошляхи. Вирощували одні лишень зернові і олійні культури, порушували агротехнології та пестицидами виснажували ґрунти. Потім розорювали пасовища, плавні, сінокоси, схили та навіть лісосмуги. Врожай прямо із полів вивозили

до портів і далі за кордон, отримуючи таким чином надприбутки.

І так із року в рік, а тим часом села вимирають, а хто залишився у них — зубожіють. Натомість, щоб вкладати кошти із прибутків в розвиток тваринництва, птахівництва, городництва, садівництва, займатися переробкою продукції тощо, щороку обновляють останні модифікації власних «Лексусів». І все.

Піарний героїзм замість робочих місць

А тим часом (у тому числі щонайменше 7 депутатів-аграріїв райради Роздільнянського району) не соромлячись клянчать кошти із благодійного районного бюджету на унітази, вікна, м'ячі та інше для місцевих шкіл. Ще й на тому влаштовують власний піар, та що там піар — мало не героїзм. У той час, коли б у грошовому еквіваленті по одному колесу від позашляхо-

вика бодай раз на рік вкладати в автошляхи, то вони вже давно б були як у Європі.

Це не є сільське господарство — це є знущання з України, над державою і власним народом. Хоче хтось цього чи ні, але так тривати далі не буде. Аргументи, що власники виручені за землю гроші відразу проп'ють, а так хоч мало, але щороку стабільно щось отримують — то є від лукавого. А чому власне отримують мало? Пояснить.

Самі дайте людям роботу, а не з білбордів вимагайте це зробити невідомо від кого, розведіть худобу, свиней, птахів, рибу... Посадіть ті ж сади, часник, кавуни... Якщо буде тваринництво, то їм треба буде висаджувати кормові культури: люцерну, кукурудзу, горох, буряки, кабаки... Їм же треба буде будувати, їм треба буде зоотехнік, агроном, ветеринар, електрик, тракторист, доярка... Їм буде потрібен персонал, а відтак школи, дитсадки, ФАПі, а вже, можливо, потім тільки колись «Лексуси».

Та майбутнє у цьому

Звичайно, це витратно, важко, треба буде головою думати, залучати інвестиції, ризикувати кредитними ресурсами, використовувати найсучасніші технології тощо. Але це буде треба робити і працю з грїшми інвестувати на перспективу, а не вкладати лише у наступний врожай і жити сьогоднішнім днем.

Не зможуть цього зробити вони — це найближчим часом зроблять інші. Так робили і роблять в усьому цивілізованому світі. Не можна знущатися з людей і землі. Купуєш 10 га землі — зобов'язуєш тримати одну корову чи коня і так далі, і так за кожен га... Держава буде гарантувати наукове, фахове і цільове, а не дике як сьогодні, використання священної української землі.

Поміж іншим. У 1861 році в Російській імперії при скасуванні кріпосного права теж усі волали, у тому ж числі і самі кріпосні селяни, що це неправильно, буде колапс і таке інше, а дуже згодом всіма було оцінене як найпрогресивніше рішення.

Майбутнє України за селом, фермерськими і дрібними селянськими сімейними господарствами.

Павло ЗЛОБЕНКО

ГОСТРІ ПИТАННЯ

Політичний шпагат у виконанні Олесь Вітряного

У своєму випуску №23 від 18 вересня 2017 року в статті «Занесений вітром» «Народна думка» писала про те, як депутат Одеської обласної ради Олесь Вітряний був відкликаний за народною ініціативою з цієї посади за цілковиту бездіяльність. Цей випадок — перший у нас в області, коли людям увірвався терпець. Подія нагадує класику, в якій народ виступає у ролі Тараса Бульби: вони його породили, тобто обрали, вони ж його й... — зняли. Тільки ж він, Олесь Анатолійович, виявився занадто липучим — ніяк не можна його віддерти від тих владних стільців, до яких він прилип, мов жувальна гумка під шкільною партою.

Любитель владних стільців

От що страшно обурило виборців — так це партійна всеядність обраного ними депутата. Особливість Вітряного полягає в тому, що він є депутатом від БПП «Солідарність». До того ж, не вийшовши з цієї партії, перебіг в «Рух нових сил» (партія Саакашвілі), а також позиціонує себе з ВО «Батьківщина».

Олесь зрозумів, що смаженим пахне не на жарт. Тому мерщій вдався до банальної штуки — чимдуж побіг до суду, добре, що підшви не згоріли від такого спринтерського забігу. Але в суді зараз його вже підтримують, як ви думаєте — хто? — ні за що не здогадаєтесь — «Опозиційний блок», який і надав йому адвоката. Пане Вітряний — як же вас і туди завів політичний вітром, ну, до чого ж тут Опоблок?

Поскаржився чотирикратний член різних партій Феміди на те, що усі люди не праві, а він — й надалі хоче бути депутатом. І як тут не згадати колишнього спікера Верховної Ради України регіонала Володимира Рибак, який обмовившись, назвав

депутатів «депутанами». А, можливо, і не обмовився, бо щось знав про цей особливий вид, чи то породу, депутатів.

Нічого не поробиш, у нас вільна, демократична, правова держава — суд повинен був прийняти скаргу від «важко ображеного». І пан Вітряний має на це право, а ось як почуває себе його совість — з цим гірше.

«Але ж ні, дулі з маком вам, шановні виборці, громадяни України», — подумав собі багатопартійний і не прийшов на засідання суду, яке було призначене на 2 жовтня, не прийшли і його адвокати. Та у нас терплячий суд, розгляд справи відклав на 11 жовтня.

Український суд — йому не позаздриш

Мабуть, Вітряний дуже смілива людина, і керується принципом: «Нормальные герои всегда идут в обход». І про всяк випадок, він, ймовірно, заховався десь глибоко в тилу, в окопі, бо на засідання прийшли його представники. А ось тут і почалося: вони почали

«бомбити» судову колегію з усього, що під руку потрапляло. Сказали, що голова ТВК (територіальної виборчої комісії), на яку вони позиваються, немає повноважень — суд від цього артилерійського обстрілу відбився, пояснив представнику позивача, що з цим усе гаразд. Далі — надали «документи», що у кількох членів ініціативної групи по відкликанню Олесь Анатолійовича схоже сталася амнезія, і їм зненацька відшибло пам'ять: вони «не пам'ятають», що підписували, і їх «ввели в оману». Справжня містика якась, вже й не знаєш: плакати чи сміятися. А потім відповідачі сказали, що їм треба ще час, аби ознайомитися з запереченнями відповідача. Усім зрозуміло — просто тягнуть волинку.

Наш, український суд — найгуманніший суд в світі, він дав позивачу ще часу до 20 жовтня. Тож дарма критикують у нас суди, що вони не такі, як треба. Насправді ж — у нас найтерплячіший суд. Своєю ухвалою від 11 жовтня він скасував свою попередню ухвалу про те, що у якості забезпечення вимог позивача, ТВК заборонено вчиняти певні дії. Простою мовою — тепер ТВК повинна у відведений законом строк, а це один місяць, винести відповідне рішення щодо народної ініціативи про відкликання Вітряного, і суд не забороняє їй цим займатись.

Що ж хоче насправді Вітряний

А хоче він, як кажуть в народі: «Мутити воду». Його завдання — створювати неспокій, гармидер та безлад в Одеській обласній раді. Для чого це йому треба? Цілком можливо, що йому особисто це зовсім не треба, і він є політичною жертвою обставин. Швидше за все, це потрібно його босі — громадянину без громадянства Міху Саакашвілі, за часів бездарного, руйнівного губернаторства на Одещині якого той числився у нього радником і посідав крісло голови Балтської РДА.

Але Олесь — дорослий хлопчик, і за такі вчинки треба відповідати як дорослому. Бо спроба всидіти на шпагаті відразу на чотирьох партійних стільцях — ризикована штука, можна й м'язи потягнути. Та ще й штани можуть репнути на самому видному місці, на тому, що нижче спина. А то вже буде справжнісіньке посміховисько.

Володимир ОБЖИЛЯНСЬКИЙ